

Sellőasszony

Nagyanyám a Hármas tó hivatalos elnöke. Hozzá jönnek, ha napijegyet akarnak venni, neki fizetik be a horgászok a tagdíjat, neki szólnak, ha túl sok a döglött hal a vízben, és ő intézi a telepítést is. A horgászok félnek tőle, és Margaret Thatchernek csúfolják a háta mögött, Thatcher asszonynak, de nem tudják, hogy milyen jó halása van. Hallja, ahogy azt mondják, jön Thatcher asszony, jön járőrözni, amikor esténként a kezembe markol, és elindulunk szokásos körünkre a tó körül. Engem is mindig magával visz, ha ott vagyok, a magyar vizslánk hesszöl mellettünk, és annyira élvezi ilyenkor a járőrözést, hogy a farka, mint a bot, veri a lábunkat. Ilyenkor a macskák is felélednek, bemennek a kertünkbe, összeszedegetik a halpucolás után otthagytott pikkelyeket, amiket eddig a kutya védelmezett.

Olyan vagyok én is, mint a vizsla és a macskák, mert este hamar lehűl az idő, és ilyenkor fellélegezve járkálok a szabadban, nem telepszik rám úgy a meleg, mint napközben. Bent fekszem a hűvös szobában, és oldalazva, a ház oldalának simulva megyek ki a vécére, hogy ne érjen a nap. Nagyanyám ilyenkor még nem engedi el magát, mint én, a vizsla és a macskák, szorítja a kezemet, és a kutyát is gyakran visszahívja, ha nagyon előreszalad. Thatcher asszony járőrözik.

Már nyolc óra is elmúlik, mire hazaérünk, még világos van, a vizsla beszalad a kapun, a macskák pedig szétrebbenek, mint a morzsára összegyűlt galambok. A papa már pizzamában van, várja, hogy hazaérjünk az esti sétáról, és amikor megérkezünk, beslattyog a házba lefeküdni. A kutya bemegy a vackára, és elkezd szopni a takaróját, a macskák elindulnak még pikkelyeket keresni, a vízi liliomok kinyílnak, a nagyanyám pedig leveszi az otthonkáját, bemászik a tóba. A hátán lévő szemölcsök úgy szaporodnak, ahogy telnek az évek, szép lassan lepi el őket a víz. Lassan úszik a tó közepe felé, aztán már csak a pikkelyes farka látszik ki, és eltűnik teljesen. A víz már órák óta nem gyűrűzik, mikor újra előbukkan, a szemölcsök előtűnnek a testén, a melle rálóg a redős hasára. Nem tudom, hogy a hasán lévő ráncok közül melyik ránc, melyik műtési heg és melyik terhességi csík. Még a mellbimbója is ráncos. A parton várom egy nagy törülközővel, kimászik, és szárazra törli magát, pikkelyek maradnak utána a parton. Az egyik macska szeme megvillan a sötétben, nagyanyám hozzávág egy vödröt. Utálja a macskákat. A macskák mindig le akarják eszegetni róla a pikkelyeket.

Még éjszaka is járőrözik, csak nem az utakon és az ösvényeken, hanem az iszapos tóban. Kihozza nagyapám nádasba akadt úszóját, a végén már nincs nyoma a kukoricának. Odaúszik az éjjeli horgászokhoz, megigézi őket a hasára lógó mellével és a szemölcsseivel. Hosszú, ősz haja rátapad a fejére. Egy kicsit mindig halszaga van, és amerre csak jár, pikkelyeket hagy maga után. A macskák mindenhova követik. A horgászok közül senki nem tudja, hogy ő a tó hableánya, és nem tudják megmondani, hogy csak álmodták-e a vízből előtűnő alakot. Ilyenkor elképze-

lem, ahogy nagyanyám kiemelkedik a vízből a szemölcsseivel és az ősz hajával, a horgászok pedig bámulják megigézetten. Már többen is jöttek, idegenek, hogy megnézzék a Hármas tó sellőjét. Napijegyet váltanak a nagyanyámtól, aki történeteket talál ki a rejtélyes, fürdőző nőről, aki szépségével rabul ejti a beetető szagú horgászokat. Az idegenek a horgászokkal együtt kiülnek a partra, a székük mellé lámpát raknak, hogy lássák, ha van kapás, és hogy ébren maradjanak a vaksötétben. Annyira sötét van éjszaka a Hármas tónál, hogy a vízen lebegő csillagponton és holdon kívül, amelyek fényét kisodorják a partra a hullámok, ha fúj a szél, nem látni semmit. Egy óránál senki nem bír tovább ébren maradni, elbóbiskolnak, a fejük a mellkasukra esik, ilyenkor bukkan fel a vízben a halfarkú.

Nagyapám mindig is korán fekvő és korán kelő volt, nem tudja, hogy nagyanyám a Hármas tó sellője. Őt már harminc éve egyáltalán semmi nem érdekli a horgászaton kívül, panaszkodik a nagyanyám. Ha a nagyapám meghallja a történeteket mesélő horgászokat, csak legyint és megjegyzi, hülyék vagytok már megint. Én nem mondom neki, hogy néha igazak az ilyen történetek, csak kicsit más-hogy, mint ahogy gondolják, inkább befogom a számat, néha még a két tenyere-remet is az ajkamra tapasztom, nehogy elszóljam magam, és le legyek cseszve. Nagyanyám nagyon szigorúan veszi az ilyesmit.

Thatcher sellőasszony.

Nagyanyámnak két gyereke van, akik közül az egyik minden nap felhívja, megkérdezi, hogy van, megígéri, hogy majd kijön, de sosem jön ki. Ez az anyám. A másik gyerekét mindig hívni kell, mert különben még azt is elfelejtené, hogy a világon vagyok, mondja. Ez a nagybátyám. Mindegyik lapít, mint azok a nyüves macskák a fűben, hallgatom tőle, mert én vagyok ott, és nem vagyok süket, nem úgy, mint a férje. Neki mondhatja. Igazából nagyanyám szerint mindenki süket, és mindenki vak, és mindenki kapja be. Ez néha kicsúszik a száján, nyúl utána, hogy visszagyömöszölje, de aztán hagyja, hogy lógjon a levegőben, nedvesen nagyanyám nyálától. Úgyis csak én vagyok itt, én meg még a számat is befogom, ha kell. A két kezemmel.

A habléányoskodásnak köszönhetően megnőtt a kereslet a Hármas tónál lévő horgásztelkekre, felmentek az ingatlanárak. Nagyanyám nagyon élvezte a felhajtást, amit körülötte csapnak a horgászok, és azt szeretné, ha ez sosem múlna el. Amikor anyám először vágott a szavába, hogy nem érdekli, kivel veszett össze az éves közgyűlésen, nagyon megijedt. Nem győzi ismételni anyámnak, hogy ő nem láthatatlan, hallja meg, látja meg, szagolja meg, érintse meg. Ő még itt van. Nem hal-tam még meg!, kiabálja néha a telefonba, amikor a lányával beszél. Még a hívást is így szokta kezdeni: Igen, még élek!, olyan felfelé ívelő hanglejtéssel, mintha anyám a vonal másik végén döbbenten venné fel a telefont, hogy egy halott hívja.

Anyám azt mesélte, nagyanyám úgy tudja, hogy körülötte forog a világ. Ő csak ül a közepén, és mindenkit lát, az emberek pedig figyelik, hallgatják, meg akarják érinteni a haját. Mindig is szép haja volt, meséli a lánya, és gyakran a társaság középpontjába került a történeteivel. Mostanában csak a szemölcsseiről, a műtéti hegekről és az egyre csak hulló ősz hajáról mond történeteket. Nem szeretjük a szemölcsseiről, a műtéti hegekről és az egyre csak hulló ősz hajáról szóló történeteit. Hullik szálanként a levesbe, hullik csomókban a lefolyóba. A hasa alján sérvvel

műtötték, a hátán a csigolyáit kellett összecsavarozni. A szemölcssei szaporodnak a hátán és a hasán is. Kívülről tudjuk, miye hullik, mikor és hogyan, és miye nő újra és újra, a testének legkülönbözőbb részein.

Nagyanyám megigézetten hallgatja a horgászok beszámolóit a Hármas tó sellőjéről. Egyesek állítják, hogy látták kitűnni a vízből éjszaka, mások a tavirózsák alatti neszezésről, levegőbuborékokról gondolták, hogy arra járt. A szomszéd Feri állítja, hogy látta, hosszú, fekete haja rásimult a vízre, és hogy annál gyönyörűbb hajat és gyönyörűbb nőt még nem látott. Péter szerint a sellőnek szőke a haja és a szeme csillog, a víz alól világító tekintete pedig az ő tekintetébe gabalyodott. A szemben lakó Pista állítja, hogy megdugta. Többször is.

A hallott történetek után nagyanyámnak mindig nagyon jó kedve van, csak én jövök kicsit zavarba, amikor Pista azt ecseteli, hogyan dugta meg, ami persze nem igaz. Nagyanyám kacér, de nem hűtlen. Ilyenkor jókedvében mindig felhívja a gyerekeit, akik pár perc alatt elrontják. Nem érdeklik őket a története a horgászokról és a kitalált sellőről, hümmögnek, nagyanyám hallja, anyám közben főz vagy pötyög a laptopján, nagybátyám pedig lehúzza a vécét, és azt mondja, csak a tévé. Gyorsan le is csapja a telefont, hogy mentse, ami menthető.

Anyád azt hiszi, hogy körülötte forog a világ, bosszankodik. Semmi más nem érdekli, csak az a hülye férje, meg az augusztusi nyaralás. Egész évben csak az augusztusi nyaralás érdekli, utána meg hallgathatjuk a nyaralós történeteit, hogyan égett le a háta, a férjének hogyan égett le a fenéke, amikor nudizott. Téged sem érdekellek, vágja az én fejemhez is, miután reggel beszél a gyerekeivel. Ilyenkor mindig meg kell győznöm, hogy igenis érdekel, hogy igenis lenyűgöz, ahogy a Hármas tóban fürdeti a szemölcsseit, és ahogy a macskák mindig mindenhova követik. Elöl megy a vizsla, utána a nagyanyám, utána megyek én, utánunk jönnek a macskák, néha utánunk kerekezik az aggódó nagyapám, aki nem szeret sokáig egyedül lenni, és fél, hogy elmentünk világgá.

Nagyanyám egész nap azt várja, hogy mehesse járőrözni a tó körül, hogy megmarkolhassa a kezemet és magával vihessen, hogy hallgassa a horgászok történeteit az éjszakai sellőről, akinek fekete haja rásimul a tó vizére, és a szeme belegabalyodik a horgászokéba, amitől azok néha belepotyognak a tóba. Pista egész éjszaka a tóban úszik a kopottas levélzöld csónakban, keresi a sellőt, várja, hogy felbukkanjon. Nincs nála más, csak egy elemlámpa, aminek a fénye a tó tükrét pásztázza. Hamar elnyeli a sötétség.